Dosarul nr. 2-4415/26

H O T Ă R Â R E
în numele Legii

08 iunie 2026 mun. Chişinău

Judecătoria Chişinău (sediul Centru)
în componenţă:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Eduard Galuşceac
grefier Mihaela Bujag

Examinând, în ședință publică, în procedura contencioasă, cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Diana Lungu împotriva Inspectoratului General al Poliției și Inspectoratul Național de Securitate Publică, intervenient accesoriu Anghelici Andrei cu privire la repararea prejudiciului material și moral cauzat prin tragerea ilegală la răspunderea contravențională, încasarea cheltuielilor de judecată,

a c o n s t a t a t:

Argumentele participanților la proces:

La 16 martie 2026, Lungu Diana a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției și Inspectoratul Național de Securitate Publică cu privire la repararea prejudiciului material și moral cauzat prin tragerea ilegală la răspunderea contravențională, încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamanta Diana Lungu a indicat că, la 10.04.2024 de către INSP a fost emisă Decizia nr. DAC 01016156 de constatare a pretinsei fapte pe semnele contravenției prevăzute de art. 238 alin. (2) Cod Contravențional, de sancționare a Dianei Lungu.

Nefiind de acord cu decizia de sancționare nr. DAC 01016156 din 10.04.2024 a agentului constatator INSP, Diana Lungu a depus o contestație.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, nr. 5r-1793/2024 din 26.09.2024 contestația depusă de către Diana Lungu a fost admisă, această hotărâre nefiind contestată de către niciuna dintre părți.

Susține că, contravenția este definită prin natura sa ca una penală, or ca și infracțiunea constituie o faptă săvârșită cu vinovăție, însă cu un pericol social mai redus, care la fel este prevăzută și sancționată prin lege.

Menționează că, fapta de care a fost acuzată Diana Lungu a constituit o „acuzație în materie penală” în sensul art. 6 din CEDO. Astfel, Diana Lungu pretinde că a fost trasă la răspundere contravențională/penală ilegal.

Consideră că, i-au fost lezate grav drepturile fundamentale prevăzute și garantate de art. 5, 6 ale CEDO, art. 20-21 a Constituției, art. 1 (2,3), 8, 10, 11 a Codului de procedură penală, pentru o perioadă îndelungată, i-au fost încălcate grav și limitate mai multe drepturi fundamentale (prezumția nevinovăției, inviolabilitatea, dreptul la libertate și siguranța individuală).

Relatează că, în rezultatul acțiunilor organelor de drept, Diana Lungu a avut de suferit mult din punct de vedere psihologic. Printre blocajele emoționale care au influențat sănătatea psihologică și care își produc în continuare efectul sunt stresul, nervozitatea, bulversarea interioară și neliniștea, anxietatea cauzată de incertitudinea creată de organele de drept, suferințe psihice, nervi, griji, afectare sufletească și spirituală, oboseală, dificultăți, demoralizare, descurajare, limitarea de a se bucura de plăcerea vieții, de satisfacții spirituale și materiale, disconfort psihologic, dificultatea în depășirea obstacolelor impuse din cauza ignorării intenționate de reprezentanții organelor de drept a legislației în vigoare.

Ca și oricărei altei persoane, calitatea deținută de contravenient (în cadrul procedurii contravenționale) a pus-o pe Diana Lungu într-o stare de neliniște și nesiguranță cu privire la parcursul procesului contravențional, inclusiv prin prisma măsurilor de constrângere în procesul contravențional, precum și a eventualului rezultat. Or, nu există persoane, care să nu își facă griji în momentul în care le sunt atribuite calități procesuale de bănuit/contravenient.

Menționează că, însăși faptul că organele de drept te învinuiesc de acțiuni ilegale pe care nu le-ai comis, nimeni nu dorește să te creadă, iar fiind luate în considerare multitudinea de hotărâri a CtEDO în care statul Republica Moldova a fost recunoscut vinovat de încălcarea drepturilor omului în faza de urmărire penală/contravențională, Diana Lungu a avut toate motivele să aibă frică de siguranța, reputația și libertatea sa.

La fel invocă faptul că, în circumstanțele speței, este indubitabil că Dianei Lungu i-au fost cauzate suferințele psihice, prin faptul că a fost învinuit pe nedrept pentru săvârșirea unei contravenții/infracțiuni, de altfel, suferințele psihice suportate de reclamant se manifestă și prin faptul că aceasta a fost învinuită pentru acțiuni care s-au dovedit că nu au avut loc.

Diana Lungu, pretinde că este îndreptățită la repararea prejudiciului moral cauzat prin tragerea ilegală la răspundere contravențională/penală.

În drept, reclamanta își întemeiază pretențiile în baza art. 5, 6 a CEDO, art. 3 al Protocolului nr. 7 la CEDO, art. 6 alin. (2) a Declarației Universale a Drepturilor Omului din 10.12.1948, art. 20, 21, 53 a Constituției, art. 1 (2,3), 8, 10, 11 a Codului de Procedură Penală al Republicii Moldova, art. 5 alin. (1), 6 alin. (1), 441 alin. (1) lit. a), 441 alin. (2) Cod Contravențional, art. 1, 2 alin. (1), 3 alin. (1) lit. a) și d), art. 3 alin. (2), 6 lit. a) și art. 10 din Legea privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești nr. 1545-XIII din 25.02.1998, art. 9 alin. (1), 9 alin. (2) lit. f), 16 alin. (1) lit. g), 19 alin. (1), 21, 1998 alin. (1), 2007 alin. (1) lit. a), 2036 alin. (1) și (2) a Codului Civil.

Solicită reclamanta Diana Lungu încasarea în mod solidar din contul Inspectoratului Național de Securitate Publică a IGP și a Inspectoratului General al

Poliției a prejudiciului moral în mărime de 20000 lei și încasarea în mod solidar din contul Inspectoratului Național de Securitate Publică și a Inspectoratului General al Poliției în beneficiu Dianei Lungu a cheltuielilor de judecată.

La 10 aprilie 2026, prin intermediul Direcției Evidență și Documentare Procesuală a Cauzelor a Judecătoriei Chișinău (sediul Centru), reclamanta Diana Lungu a depus o cerere de concretizare a pretențiilor prin care a susținut solicitările din cererea de chemare în judecată inițială, solicitând suplimentar la cele invocate încasarea în mod solidar din contul Inspectoratului Național de Securitate Publică și a Inspectoratului General al Poliției a sumei de 4000 lei cu titlu de cheltuieli pentru asistența juridică acordată în cauza contravențională și suma de 121,9 lei cheltuieli poștale suportate în cadrul cauzei contravenționale.

La 16 aprilie 2026, prin intermediul Direcției Evidență și Documentare Procesuală a Cauzelor a Judecătoriei Chișinău (sediul Centru), reprezentantul pârâtului, Inspectoratul Național de Securitate Publică - Matcovschi Anastasia (în baza procurii nr. 125 din 09.01.2026), a depus o referință prin care a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată înaintată de către Diana Lungu împotriva Inspectoratului Național de Securitate Publică și Inspectoratului General al Poliției privind încasarea prejudiciului moral, material și a cheltuielilor de judecată, ca neîntemeiată.

În motivarea poziției sale, reprezentantul pârâtului INSP invocă despre faptul că referitor la capătul de cerere privind solicitarea încasării prejudiciului moral în sumă de 20000 lei, prejudiciului material în sumă de 47 de lei și a cheltuielilor de judecată o consideră ca fiind neîntemeiată, or reclamantei i-au fost respectate toate drepturile și libertățile, iar potrivit art. 30 alin. (11) lit. c) Cod Contravențional se consideră că nu a fost supus răspunderii contravenționale persoană în a cărei privință procesul contravențional a fost încetat.

Consideră, că este abuziv și nefondat, în contextul cauzei de față, să se invoce vinovăția Inspectoratului General al Poliției, având în vedere că procesul contravențional a fost încheiat, precum și să se solicite încasarea unui prejudiciu moral în valoare de 20000 lei, prejudiciu material în sumă de 47 lei și cheltuielile de judecată, sumă care se prezintă ca exagerată, neprobantă și nejustificată în raport cu circumstanțele cauzei.

Menționează că, acțiunile agentului constatator al Inspectoratului Național de Securitate Publică au fost perfect legale, săvârșite în temeiul și în conformitate cu legislația în vigoare, iar cererea de chemare în judecată este una neîntemeiată, neavând suport juridic și acțiunile reclamantei sunt de fapt de rea credință.

Inspectoratul Național de Securitate Publică, consideră că cerințele indicate în cererea de chemare în judecată sunt neîntemeiate și lipsite de orice argumentare juridică, în speță reclamanta nu a fost atrasă ilegal la răspundere penală, fiindu-i doar aplicată o sancțiune contravențională. Astfel, imposibilitatea stabilirii caracterului ilicit al acțiunilor, atrage netemeinicia cererii.

Susține că, pretenția principală nu este susținută de argumentele și probele pertinente, concludente și verosimile, ci reprezintă o sumă derivată dintr-o cerere nefondată.

Totodată, reprezentantul pârâtului INSP, menționează că nu justifică calitatea procesuală în prezenta cauză, competența soluționării solicitărilor revenind Ministerului Justiției, astfel consideră că este atras în proces în mod nejustificat.

Relatează că, agentul constatator la momentul depistării comiterii unei fapte care poate fi calificată drept contravenție, este obligat nemijlocit de a întreprinde toate măsurile prevăzute de Codul Contravențional. Din acest motiv, nici într-un caz nu pot fi calificate drept acțiuni ilegale, deoarece îndeplinirea cu exactitate a atribuțiilor de serviciu este o îndatorire directă, motiv din care nu pot fi reținute argumentele reclamantei precum că agentul constatator ar fi comis careva abateri de la prevederile legale.

La fel susține că, nu există nici o hotărâre definitivă prin care reclamanta să fi fost declarată nevinovată, ori procesul verbal contravențional a fost anulat de către instanța de judecată, în temeiul art. 441 și 448 din Codul Contravențional, motivând lipsa faptului contravenției.

Astfel, reieșind din faptul că pe parcursul examinării cauzei contravenționale instanța de judecată a ajuns la concluzia de a înceta procesul contravențional cât și decizia întocmită de agentul constatator, reclamantei la cazul dat nu i-a fost cauzat nici un prejudiciu moral.

Subsidiar, relevă că în speță, agentul constatator nu a admis careva ingerințe ilegale a dreptului reclamantei la libertate și la siguranță prevăzut de art. 5 al CtEDO, precum și nu a încălcat prevederile art. 6 al Convenției, or acesta în cadrul cauzei contravenționale a realizat un mecanism investigator efectiv într-o societate democratică și anume de a investiga și preveni acțiuni ilegale comise de către persoanele fizice și juridice.

Susține că, reclamanta nu posedă dreptul prin prisma Legii privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești nr. 1545-XIII din 25.02.1998, să solicite despăgubiri pecuniare, în condițiile în care reclamanta nu se regăsește în una din situațiile prevăzute de art. 3 și 6 din Legea privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești nr. 1545-XIII din 25.02.1998.

Reprezentantul pârâtului INSP menționează că, deși reclamanta susține că a fost atrasă la răspundere contravențională, și respectiv – ilegal sancționată cu amendă contravențională de 6 unități contravenționale, se menționează că prevederile art. 1 din Legea privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești nr. 1545-XIII din 25.02.1998 garantează repararea prejudiciului material și moral în cazurile în care persoana a fost ilegal arestată contravențional, reținută contravențional sau i s-a aplicat ilegal amenda contravențională de către instanța de judecată, or în ședința de judecată s-a stabilit cu certitudine că amenda contravențională a fost aplicată de către agentul constatator și nu de către autoritatea judecătorească.

Relevă că, deși pretențiile reclamantei se bazează pe acțiunile pretins ilegale ale agentului constatator al INSP – Anghelici Andrei, ca urmare a tragerii la răspunderii

contravenționale și sancționare contravenționale cu amendă, repararea din contul bugetului de stat a prejudiciului într-o cauză contravențională survine doar ca urmare a supunerii persoanei la arest contravențional ilegal, în cazul reținerii contravenționale ilegale sau a aplicării ilegale a amenzii contravenționale de către instanța de judecată.

Astfel, reprezentantul pârâtului INSP, consideră că, reclamanta nu a demonstrat cumularea tuturor condițiilor generale necesare pentru antrenarea răspunderii Inspectoratului General al Poliției în prezenta speță, ceea ce exclude răspunderea acestuia și necesitatea reparării presupusului prejudiciu, care survine doar drept consecință directă a faptei ilicite comisă de către autorul acesteia, situație care în speță nu se atestă.

Totodată, susține că pentru a pretinde la repararea prejudiciului moral cauzat prin încălcarea dreptului, or pretins a fi încălcat în speță, reclamanta Diana Lungu urma să dovedească suma prejudiciului moral sub aspectul existenței (care suferințe fizice și psihice) și prin care probe, se confirmă argumentele invocate de aceasta, iar nerespectarea principiului probațiunii statuat în art. 118 din Codul de Procedură Civilă, va constitui o încălcare flagrantă a prevederilor art. 6 a CtEDO.

Concluzionează reprezentantul pârâtului INSP că, reclamanta nu a probat faptul vătămării drepturilor personale nepatrimoniale privind integritatea morală, prezumție valabilă până la proba contrarie, totodată nefiind justificată și mărimea compensației solicitate.

La 16 aprilie 2026, prin intermediul Direcției Evidență și Documentare Procesuală a Cauzelor a Judecătoriei Chișinău (sediul Centru), reprezentantul pârâtului Inspectoratului General al Poliției – Matcovschi Anastasia (în baza procurii nr. 34/2-42 din 02.01.2026), a depus o referință prin care a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată depusă de către Diana Lungu împotriva Inspectoratului General al Poliției și Inspectoratului Național de Securitate Publică, privind încasarea prejudiciului moral, material și a cheltuielilor de judecată ca fiind neîntemeiat, preluând și susținând în totalitate poziția expusă de reprezentantul pârâtului Inspectoratului Național de Securitate Publică.

Totodată, prin cererea din 16 aprilie 2026 nr. 05/1-1.2-11996, privind anexarea la materialele cauzei a referinței, reprezentantul pârâtului IGP a mai depus o cerere privind atragerea în proces în calitate de intervenient accesoriu a agentului constatator Anghelici Andrei, cererea fiind soluționată în cadrul ședinței de judecată, fiind atras în proces intervenientul accesoriu, agentul constatator – Anghelici Andrei.

La 27 aprilie 2026, prin intermediul Direcției Evidență și Documentare Procesuală a Cauzelor a Judecătoriei Chișinău (sediul Centru), reprezentantul reclamantului avocatul Savva Alexandru (în baza mandatului nr. 2377611 din 31.12.2025), a depus explicații prin care a invocat următoarele.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 5r-1793/2024 din 26.09.2025 a fost dispusă anularea deciziei de sancționare nr. DAC 0101656 din 10.04.2024 în baza art. 238 alin. (2) Cod Contravențional cu încetarea procesului contravențional în privința Dianei Lungu, din lipsa faptului contravenției, circumstanță care a dus la reabilitarea de drept a reclamantului, s-a stabilit/constatat, cu valoare de lucru judecat, caracterul ilicit al acțiunilor (tragerea ilegală a Dianei Lungu la răspundere

contravențională) precum și al inacțiunilor (neadministrarea probelor veridice și suficiente în vederea confirmării faptelor imputate Dianei Lungu), ceea ce implicit prin prisma prevederilor art. 384 alin. (3^1) a Codului Contravențional acordă dreptul reclamantului de a fi despăgubit.

Susține că prin admiterea contestației împotriva actelor întocmite de autoritatea competentă în speță, s-a constatat ignorarea prevederilor legale de către agentul constatator potrivit cărora nici o persoane nevinovată să nu fie atrasă la răspundere, iar acțiunile acestuia în sensul legii pot și trebuie calificate ca fiind contrare normelor legale și care au dus la încălcarea principiului general.

Reprezentantul reclamantului, atrage atenția asupra faptului că legea contravențională conține prevederi referitoare la chestiuni precum: "circumstanțe atenuante și agravante, responsabilitatea pentru tentativa de comitere a unei contravenții, precum și legitima apărare", care indică de fapt de natura penală a contravenției.

Menționează că, odată ce s-a constatat caracterul ilicit al acțiunilor organului împuternicit cu examinarea cazurilor cu privire la contravenție, această circumstanță de fapt, se încadrează în condițiile art. 3 alin. (1) lit. a) a Legii privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești nr. 1545-XIII din 25.02.1998.

Reclamanta, consideră că este liberă de a cere constatarea încălcării dreptului de a nu fi tras la răspundere contravențională (penală), prin prisma faptului anulării deciziei de sancționare nr. DAC 01016156 din 10.04.2024 a agentului constatator INSP. Or, circumstanțele în care aceste acte au fost întocmite și apoi anulate, reprezintă în sine o încălcare esențială a drepturilor și libertăților constituționale a Dianei Lungu în condițiile în care și art. 21 din Constituția Republicii Moldova garantează prezumția nevinovăției.

De asemenea, invocă despre faptul că în cursul procesului pendinte, reclamanta a suportat un șir de cheltuieli de judecată pentru asistența juridică prestată în interesul său de avocat în fața instanței de fond, compensarea căror le cere după cum urmează: 200 lei – taxa de timbru, 37 lei – cheltuieli poștale legate de realizarea procedurii extrajudiciare, 15,2 lei – cheltuieli poștale legate de depunerea cererii de concretizare și suma de 3500 lei – cheltuieli de asistență juridică suportată în cadrul cauzei pendinte.

Reprezentantul reclamantului, Diana Lungu - avocatul Savva Alexandru (în baza mandatului nr. MA 2377611 din 31.12.2025), în ședința de judecată a susținut cererea de chemare în judecată inițială și cea concretizată, solicitând admiterea acesteia pe motivele de fapt și de drept invocate în cereri.

Reclamanta Diana Lungu, în ședința de judecată nu s-a prezentat, fiind înștiințată în mod legal despre data, ora și locul ședinței de judecată.

Reprezentantul pârâților, Inspectoratului Național de Securitate Publică și Inspectoratului General al Poliției – Matcovschi Anastasia (în baza procurii nr. 125 din 09.01.2026 și în baza procurii nr. 34/2-42 din 02.01.2026), în ședința de judecată a susținând poziția expusă prin referințe, solicitând respingerea cererii de chemare în judecată ca fiind neîntemeiată.

Intervenientul accesoriu agentul constatator Anghelici Andrei, în ședință de judecată a susținut poziția pârâților expusă în referințe depuse și a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată.

Aprecierea instanței de judecată:

Audiind participanții la proces prezenți în ședința de judecată, studiind cererea de chemare în judecată și înscrisurile anexate, examinând probele administrate și raportându-le, per ansamblu, la prevederile legale ce guvernează speța, instanța de judecată consideră că acțiunea urmează a admisă parțial pentru considerentele ce urmează.

În conformitate cu prevederile art. 5 alin. (1) Cod de procedură civilă, orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanță judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-şi apăra drepturile încălcate sau contestate, libertățile şi interesele legitime, pe când potrivit prevederilor art.166 alin.(1) Cod de Procedură Civilă, oricine pretinde un drept împotriva unei alte persoane ori are un interes pentru constatarea existenței sau inexistenței unui drept trebuie să depună în instanța competentă o cerere de chemare în judecată.

Potrivit art. 6 Cod de procedură civilă, instanța judecătorească exercită apărarea drepturilor, libertăților şi intereselor legitime prin somare la executarea unor obligații, prin declararea existenței sau inexistenței unui raport juridic, prin constatarea unui fapt care are valoare juridică, prin alte modalități, prevăzute de lege.

Prin prisma art.6 CEDO și art.241 Cod de procedură civilă, întru asigurarea legalității și temeiniciei hotărârii, instanțele de judecată au obligația de a-și motiva hotărârile, care trebuie să cuprindă circumstanțele cauzei, constatate de instanță, probele pe care se întemeiază concluziile ei privitoare la aceste circumstanțe, argumentele invocate de instanță la respingerea unor probe, răspunsuri la argumentele părților și legile de care s-a călăuzit instanța.

Potrivit recomandărilor avizului nr.11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) în atenția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei privind calitatea hotărârilor judecătorești, o motivație şi o analiză, clară sunt cerințele fundamentale ale hotărârilor judecătorești şi un aspect important al dreptului la un proces echitabil. Pentru a răspunde cerințelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidențieze, că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esențiale ce iau fost prezentate.

Instanța de judecată, menționează că, art.6 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăților fundamentale, adoptată la Roma la 4 noiembrie 1950, garantează dreptul justițiabilului la o hotărâre motivată sub aspectul instituirii obligației instanțelor de judecată de a-şi argumenta hotărârile adoptate din perspectiva unei analize ample a circumstanțelor pricinii. Îndatorirea de a motiva coerent şi unitar hotărârea sub aspectul tuturor cererilor, fără a exista contradicții între motivare şi dispozitiv, constituie o garanție pentru justițiabili, în fața eventualului arbitrariu

judecătoresc, fiind singurul mijloc prin care se dă posibilitatea de a putea exercita un eficient control judiciar.

În conformitate cu art.118 alin.(1) şi (3) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor şi obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel. Circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a cauzei sânt determinate definitiv de instanța judecătorească pornind de la pretențiile şi obiecțiile părților şi ale altor participanți la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.

În conformitate cu art. 121 Cod de Procedură Civilă, instanța judecătorească reține spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenta sau inexistența de circumstanțe, importante pentru soluționarea justă a cazului.

Potrivit dispozițiilor art. 130 alin.(1) Codul de procedură civilă, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multe aspectual, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

În conformitate cu art. 239 şi 240 alin.(1) Cod de procedură civilă, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată. Instanța își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanța şi pe probele cercetate în ședință de judecată. Iar conform art. 241 alin.(5) Cod de procedură civilă în motivare se indică: circumstanțele cauzei, constatate de instanța, probele pe care se întemeiază concluziile ei privitoare la aceste circumstanțe, argumentele invocate de instanța la respingerea unor probe, legile de care s-a călăuzit instanța.

În temeiul art.20 alin.(1) şi alin.(2) din Constituție, orice persoană are dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești competente împotriva actelor care violează drepturile, libertățile şi interesele sale legitime. Nici o lege nu poate îngrădi accesul la justiție.

Conform prevederilor art.53 alin.(2) din Constituție, statul răspunde patrimonial, potrivit legii, pentru prejudiciile cauzate prin erorile săvârşite în procesele penale de către organele de anchetă şi instanțele judecătorești

Potrivit art. 13 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului şi a Libertăților Fundamentale, orice persoană ale cărei drepturi şi libertăți recunoscute de Convenție au fost încălcate are dreptul să se adreseze efectiv unei instituții naționale, chiar şi atunci când încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale.

Potrivit prevederilor art.1 din Legea privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii şi ale instanțelor judecătorești nr.1545 din 25.02.1998, această lege constituie actul legislativ de bază care reglementează cazurile, modul şi condițiile de răspundere patrimonială a statului pentru prejudiciul cauzat prin acțiunile ilicite comise în procesele penale şi administrative de organele de urmărire penală, de procuratură şi de instanțele judecătorești.

Conform art. 3 din Legea menționată supra, în conformitate cu prevederile prezentei legi, este reparabil prejudiciul material și moral cauzat persoanei fizice sau juridice în urma: a) reținerii ilegale, aplicării ilegale a măsurilor preventive sub formă de arest, de declarație de a nu părăsi localitatea sau țara, tragerii ilegale la răspundere penală; b) condamnării ilegale, confiscării ilegale a averii, supunerii ilegale la muncă neremunerată în folosul comunității; c) efectuării ilegale, în cazul urmăririi penale ori judecării cauzei penale, a percheziției, ridicării, punerii ilegale sub sechestru a averii, eliberării sau suspendării ilegale din lucru (funcție), precum și în urma altor acțiuni de procedură care limitează drepturile persoanelor fizice sau juridice; d) supunerii ilegale la arest contravențional, reținerii contravenționale ilegale sau aplicării ilegale a amenzii contravenționale de către instanța de judecată; e) efectuării măsurilor speciale de investigații cu încălcarea prevederilor legislației; f) ridicării ilegale a documentelor contabile, a altor documente, a banilor, a ștampilelor, precum și în urma blocării conturilor bancare.

Alin. (2) al aceluiași articol prevede că prejudiciul cauzat se repară integral, indiferent de culpa persoanelor cu funcție de răspundere din organele de urmărire penală, din procuratură și din instanțele judecătorești.

Conform alin. (1), art. 2 al Legii privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești nr. 1545-XIII din 25.02.1998, în sensul prezentei legi, se definesc următoarele noțiuni: acțiuni ilicite - acțiuni sau inacțiuni ale organului împuternicit să examineze cazurile cu privire la contravenții, ale organului de urmărire penală sau ale instanței de judecată, care exclud vinovăția acestora, al căror caracter ilegal se manifestă prin încălcarea principiului general, potrivit căruia nici o persoană nevinovată nu poate fi trasă la răspundere și nu poate fi judecată, (erori) ori fapte ale persoanelor cu funcție de răspundere din organul de urmărire penală sau din instanța de judecată, manifestate prin încălcarea intenționată a normelor procedurale și materiale în timpul procedurii penale sau contravenționale (infracțiuni); cazuri excepționale - cazuri când persoanei i-au fost încălcate grav și abuziv drepturile și libertățile fundamentale garantate de Constituție și de tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte ori când consecințele acțiunilor ilicite comise sunt extrem de grave sau chiar iremediabile.

În ședință de judecată cu certitudine s-a constat că, la data de 10 aprilie 2024 a fost emisă decizia asupra cauzei contravenționale nr. DAC 01016156 de către agentul constatator Anghelici Andrei a Inspectoratului Național de Securitate Publică, prin care Diana Lungu a fost recunoscută vinovată de comiterea contravenției prevăzute de art. 238 alin. (2) Cod Contravențional.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 26 septembrie 2025, nr. 5r-1793/2024, a fost admisă contestația depusă de către Diana Lungu, fiind încetat procesul contravențional intentat de către agentul constatator al INSP al IGP Anghelici Andrei în baza procesului verbal cu privire la contravenție seria/nr. DAC 01016156 din 10.04.2024 și a deciziei prin care i-a fost aplicată sancțiunea amenzii, pentru comiterea contravenției prevăzute de art. 238 alin. (2) Cod contravențional, din motivul inexistenței faptei contravenționale.

Se reține că, din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în cauza Ziliberberg contra Moldovei (cererea nr. 61821/00) se reiterează că, în principiu, caracterul general al contravențiilor și scopul pedepselor, care este atât de a pedepsi, cât și de a preveni, sunt suficiente pentru a arăta că, în sensul articolului 6 al Convenției, reclamantul a fost acuzat de o abatere penală.

Astfel, instanța de judecată subliniază că, din art. 10 din Codul contravențional se desprinde noțiunea contravenției care se definește ca fiind fapta – acțiunea sau inacțiunea – ilicită, cu un grad de pericol social mai redus decât infracțiunea, săvârșită cu vinovăție, care atentează la valorile sociale ocrotite de lege, este prevăzută de prezentul cod și este pasibilă de sancțiune contravențională.

Conform art. 5 alin. (1) Cod Contravențional, nimeni nu poate fi declarat vinovat de săvârșirea unei contravenții, nici supus sancțiunii contravenționale decât în conformitate cu legea contravențională.

Conform art. 30 alin. (11) Cod Contravențional, se consideră că nu a fost supus răspunderii contravenționale contravenientul: a) a cărui răspundere contravențională a fost înlăturată; b) care a executat integral sancțiunea; c) în a cărui privință procesul contravențional a încetat.

Conform art. 381 alin. (1) Cod Contravențional, orice persoană are dreptul la satisfacția efectivă din partea instanței de judecată competente împotriva actelor care violează drepturile, libertățile și interesele sale legitime.

Conform art. 383 alin. (3) Cod Contravențional, persoana în a cărei privință a fost pornit proces contravențional se repune în dreptul de care a fost privată și ei i se repară cheltuielile suportate în proces dacă, prin hotărâre definitivă, este declarată nevinovată sau răspunderea sa contravențională este înlăturată, cu excepția cazului de amnistie.

Conform art. 384 alin. (2) lit. u) Cod Contravențional, persoana în a cărei privință a fost pornit proces contravențional are dreptul: să ceară și să primească despăgubiri pentru prejudiciul cauzat prin acțiunile sau inacțiunile ilicite ale autorității competente să constate contravenția sau să soluționeze cauza contravențională.

În atare circumstanțe, instanța de judecată concluzionează că, reclamantul Diana Lungu întrunește cerințele instituite de Legea privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești nr. 1545-XIII din 25.02.1998.

În acest sens, cadrul legal enunțat mai sus confirmă că, Diana Lungu dispune de dreptul subiectiv la repararea prejudiciului moral cauzat prin tragere ilegală la răspundere contravențională, în condițiile în care în privința acestuia a fost anulat procesul-verbal cu privire la contravenție prin care i-a fost aplicat ilicit amendă contravențională de către agentul constatator, iar în circumstanțele date apare obligația de compensare a prejudiciului cauzat acestuia prin erorile agentului constatator, obligație care este pusă în seama organului din care face parte agentul constatator, conform art. 13 alin. (1) din Legea privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești nr. 1545-XIII din 25.02.1998.

Se mai reține faptul că, hotărârea Judecătorie Chișinău, sediul Buiucani din 26 septembrie 2025, rămasă definitivă la data de 14.10.2025, prin care a fost anulat procesul-verbal cu privire la contravenție emis în privința Dianei Lungu în baza art. 238 alin.(2) din Codul Contravențional, reprezintă acea premisă faptică și legală în temeiul căreia reclamantul este îndreptățit să solicite repararea prejudiciilor materiale și morale cauzate de agentul constatator din cadrul Inspectoratului Național de Securitate Publică al IGP, din contul bugetului instituției date, în condițiile enunțate la art. 7 și art. 11 din Legea privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești nr. 1545-XIII din 25.02.1998.

Instanța de judecată, consideră că urmează a fi respins argumentul reprezentantului pârâților Inspectoratului Național de Securitate Publică și a Inspectoratului General al Poliției cu privire la atragerea în proces în mod nejustificat în calitate de pârât, invocând că, competența soluționării acestor tipuri de cereri îi revine Ministerului Justiției, or, potrivit art. 13 alin. (1) din Legea privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești nr. 1545-XIII din 25.02.1998, repararea prejudiciului specificat la art. 7 lit. a), c)-g) și în capitolul III se efectuează din contul bugetului de stat, iar în cazul când prejudiciul a fost cauzat de organul de urmărire penală întreținut din bugetul local - din contul acestui buget, iar prejudiciul material și moral cauzat prin aplicarea ilicită a amenzilor contravenționale de către alte organe decât instanța de judecată se repară de către aceste organe.

Astfel, se constată că prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 26 septembrie 2025 a fost încetat procesul contravențional intentat de către agentul constatator al Inspectoratului Național de Securitate Publică al IGP, în asemenea circumstanțe, reclamantul Diana Lungu este îndreptățită să solicite despăgubiri pentru prejudiciul cauzat prin acțiunile sau inacțiunile ilicite ale autorității competente să constate contravenția sau să soluționeze cauza contravențională exclusiv de la Inspectoratul General al Poliției, or, sancțiunea contravențională a fost aplicată de către agentul constatator din cadrul Inspectoratului Național de Securitate Publică al Inspectoratului General al Poliției.

Totodată, instanța de judecată respinge cererea reclamantului Diana Lungu cu privire la încasarea din contul Inspectoratului Național de Securitate Publică a prejudiciului material și moral precum și încasarea cheltuielilor de judecată ca fiind depus împotriva unui pârât necorespunzător, din următoarele considerente.

Potrivit pct. 2 din Regulamentul cu privire la organizarea și funcționarea Inspectoratului Național de Securitate Publică din subordinea Inspectoratului General al Poliției, aprobat prin Ordinul Ministerului Afacerilor Interne nr. 351 din 05.08.2020, INSP reprezintă o subdiviziune specializată a Poliției din subordinea Inspectoratului General al Poliției

Conform pct. 3 din Regulamentul cu privire la organizarea și funcționarea Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne, aprobat prin Hotărârea Guvernului RM nr. 547 din 12 noiembrie 2019, Inspectoratul reprezintă

unitatea centrală de administrare și control al Poliției, cu statut de persoană juridică de drept public, având competență pe întreg teritoriul Republicii Moldova, are sediul în municipiul Chișinău, dispune de ștampilă cu imaginea Stemei de Stat și denumirea în limba de stat, precum și de cont trezorerial și alte atribute specifice, în modul stabilit.

Conform pct. 15-17 din Regulamentul enunțat, Inspectoratul are în subordinea sa: subdiviziuni specializate și subdiviziuni teritoriale. În vederea îndeplinirii atribuțiilor specifice Poliției, la propunerea șefului Inspectoratului, prin ordin al ministrului afacerilor interne, se înființează subdiviziuni specializate, inclusiv subdiviziunea care va avea calitatea de organ de urmărire penală. Subdiviziunile specializate reprezintă entități ale Poliției de competență teritorială generală, cu sau fără personalitate juridică, aflate în subordinea Inspectoratului.

Potrivit, prevederilor art. 12 din Legea cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului nr. 320 din 27 decembrie 2012, Inspectoratul General al Poliției este unitatea centrală de administrare şi control a Poliției, cu statut de persoană juridică şi cu competență pe tot teritoriul Republicii Moldova.

În corespundere cu prevederile art. 14 alin. (1) din cadrul aceleiași legi, în vederea îndeplinirii atribuțiilor specifice Poliției, prin ordinul ministrului afacerilor interne, la propunerea șefului Inspectoratului General al Poliției, se înființează subdiviziuni specializate. Subdiviziunile specializate sunt unități ale Poliției de competență teritorială generală, subordonate Inspectoratului General al Poliției, care pot crea servicii publice desconcentrate și se instituie conform specificului unor sectoare și direcții concrete de activitate

Coroborând, prevederile art. 12 cu art. 14 alin. (1) din Legea nr. 320 din 27 decembrie 2012 cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului rezultă că Inspectoratul General al Poliției este unitatea centrală de administrare și control a Poliției, cu statut de persoană juridică și cu competență pe tot teritoriul Republicii Moldova, care acționează prin subdiviziuni specializate înființate în vederea îndeplinirii atribuțiilor specifice Poliției, însă care prin efectul legii nu pot fi de sine stătător subiecți ai raportului obligațional de răspundere civilă, inclusiv agentul constatator.

În asemenea circumstanțe, instanța de judecată, conchide că, reclamantul Diana Lungu, incorect și-a îndreptat pretențiile față de Inspectoratului Național de Securitate Publică, care prin efectul legii, nu poate fi de sine stătător subiect în raportul obligațional de răspundere civilă, această obligație fiind atribuită prin lege unității centrale de administrare și control a Poliției, cu statut de persoană juridică și cu competență pe tot teritoriul Republicii Moldova.

La fel, se respinge argumentul reprezentantului pârâților Inspectoratului Național de Securitate Publică al IGP și a Inspectoratului General al Poliției cu privire la faptul că nu există nici o hotărâre definitivă prin care reclamantă să fi fost declarată nevinovată, or procesul verbal cu privire la contravenție a fost anulat de către instanța de judecată în temeiul art. 441 și art. 448 din Codul Contravențional motivând lipsa faptului contravenției.

Mai mult ca atât, în conținutul hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 26 septembrie 2025, nr. 5r-1793/2024, este indicat expres: “Simpla indicare a faptelor

date în decizie cu privire la contravenție, nu poate constitui temei de sancționare a persoanei, or agentul constatator nu a administrat dovada că Lungu Diana la data de 10.04.2024 ora 21:34, în *****, a parcat automobilul de model "*****" cu n/î *****, în loc interzis, creând obstacole altor participanți la trafic, nu au fost anexate careva declarații ale martorilor ori, nu au fost prezentate careva probe materiale, simpla indicare a faptelor data în procesul – verbal cu privire la contravenție nu poate constitui temei de sancționare a persoanei […]. Simpla constatare *ex propriis sensibus* a agentului constatator nu este suficientă pentru ca instanța să stabilească vinovăția unei persoane pe numele căreia s-a întocmit un proces – verbal contravențional. În alți termeni, atât timp cât asupra faptelor descrise în conținutul actului – neconfirmate prin alte mijloace de probă – pot plana o serie de dubii, fiind aplicabil principiu de drept *in dubio pro reo*.

Astfel, instanța remarcă că vinovăția este unul din elementele constitutive a unei contravenții, care urmează a fi dovedită de agentul constatator, or conform art. 7 Cod Contravențional, persoana poate fi sancționată numai pentru contravenția în a cărei privință este dovedită vinovăția sa, cu respectarea normelor prezentului cod. [...] Concluziile despre vinovăția persoanei în săvârșirea contravenției nu poate fi întemeiate pe presupuneri "

Prin urmare, analizând conținutul hotărârii, instanța de judecată reține că, sarcina probatorie privind comiterea contravenției îi revine agentului constatator, care reieșind din analiza hotărârii nu a administrat probe suficiente și pertinente care să demonstreze existența faptei contravenționale și vinovăție reclamantei în comiterea acesteia. Anume constatarea instanței de judecată a faptului că agentul constatator nu a demonstrat vinovăția contravenientului în comiterea contravenției imputate a și stat la baza admiterii contestației reclamantului Diana Lungu și încetarea procesului contravențional, iar efectul juridic al unei asemenea hotărâri constă în înlăturarea prezumției de legalitate a actului contestat și în confirmarea faptului că răspunderea contravențională a fost aplicată fără existența unui probatoriu suficient.

Astfel, în asemenea circumstanțe, având la baza hotărârea definitivă a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 26.09.2025, nr. 5r-1793/2024, prin care s-a reținut în mod expres ne probarea vinovăției reclamantei de către agentul constatator și s-a dispus anularea procesului – verbal cu privire la contravenție, instanța de judecată apreciază argumentul reprezentantului pârâților INSP al IGP și IGP privind inexistența unei hotărâri de recunoaștere a nevinovăției reclamantului Diana Lungu ca fiind unul formal și lipsit de relevanță juridică pentru soluționarea prezentei cauzei, motiv pentru care îl respinge ca fiind neîntemeiat.

Cu referire la solicitarea privind încasarea din contul Inspectoratului General al Poliției a prejudiciului moral în mărime de 20 000 lei, instanța o consideră parțial întemeiată reieșind din următoarele motive.

Instanța de judecată reiterează că, potrivit art. 384 alin. (2) lit. u) Cod Contravențional rezultă indubitabil că persoana în privința căreia a fost pornit proces contravențional are dreptul de a cere despăgubiri pentru prejudiciul cauzat în cazul în care prin hotărârea judecătorească definitivă s-a constatat caracterul ilicit al acțiunilor

autorităților competente să constate contravenția sau să soluționeze cauza contravențională.

În corespundere cu prevederile art. 53 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova, persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins, anularea actului și repararea pagubei. Aliniatul 2 al aceluia articol prevede că statul răspunde patrimonial, potrivit legii, pentru prejudiciile cauzate prin erorile săvârșite în procesele penale de către organele de anchetă și instanțele judecătorești

Conform art. 21 a Codului Civil, drepturile personale nepatrimoniale și alte valori nemateriale sunt apărate în cazurile și în modul prevăzut de prezentul cod și de alte legi, în limita în care folosirea modalităților de apărare a drepturilor civile reiese din esența dreptului încălcat şi din caracterul consecințelor acestei încălcări.

Conform art. 1998 alin. (1) Cod Civil, cel care acționează față de altul în mod ilicit, cu vinovăție este obligat să repare prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege, și prejudiciul moral cauzat prin acțiune sau omisiune.

Conform art. 2007 alin. (1) lit. a) Cod Civil, prejudiciul cauzat persoanei prin acțiunile organelor de urmărire penală, ale procuraturii sau ale instanțelor de judecată se repară de către stat integral, indiferent de vinovăția persoanei responsabile, în următoarele cazuri: a) condamnare ilegală, tragere ilegală la răspundere penală, aplicare ilegală a măsurii preventive sub forma arestului preventiv sau sub forma declarației scrise de a nu părăsi localitatea.

Conform art. 2036 alin. (1)-(2) Cod Civil, în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum și în alte cazuri prevăzute de lege, instanța de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparația prejudiciului prin plata de despăgubiri. Prejudiciul moral se repară indiferent de existența și întinderea prejudiciului patrimonial.

Conform art. 2037 Cod Civil, mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăție a autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacție echitabilă persoanei vătămate. Caracterul și gravitatea prejudiciului moral le apreciază instanța de judecată, luând în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, restrângerea posibilităților de viață familială și socială, precum și statutul social al persoanei vătămate.

Aprecierea prejudiciului moral se face în raport cu miza pentru reclamant, comportamentul părților, buna și/sau reaua credință, etc. Se i-a în considerare în mod obligatoriu principiul general al echității. Prejudiciul moral se apreciază individual pentru fiecare caz, luându-se în considerație argumentele ambelor părți în proces și excluzându-se pretenții excesive și vădit exagerate.

Instanța de judecată menționează că, reclamanta Diana Lungu nu a prezentat probe care să ateste producerea unor consecințe de o gravitate deosebită asupra stării sale psihice sau a vieții sociale și profesionale. Din materialele cauzei nu rezultă că

reclamanta ar fi suferit afecțiuni ale sănătății, că ar fi beneficiar de asistență medicală sau psihologică, ar fi suportat restrângeri semnificative ale activităților cotidiene ori alte consecințe negative de o intensitate care să justifice acordarea integrală a sumei solicitate.

Astfel, instanța de judecată apreciind în ansamblu circumstanțele speței și având în vedere principiile compensării echitabile și rezonabile a prejudiciului moral, natura dreptului lezat, caracterul și gravitatea suferințelor suportate, instanța de judecată admite parțial pretenția Dianei Lungu și dispune încasarea din contul Inspectoratul General al Poliției, a prejudiciului moral în mărime de 2000 lei, suma pe care instanța o consideră ca o compensare ce ar aduce satisfacție echitabilă persoanei, ținând cont de suferințele morale suportate, starea de stres și frustrare cauzate, având în vedere că nu a fost supus unor acțiuni care să-i limiteze în mod brutal și abuziv drepturile garantate, nu i s-au aplicat măsuri procesuale de constrângere: privative de libertate, de limitare în alte drepturi etc.

Cu referire la solicitarea reclamantului de a încasa în mod solidar din contul pârâților Inspectoratul Național de Securitate Publică și Inspectoratului General al Poliției a cheltuielilor pentru asistența juridică acordată în cadrul dosarului contravențional în sumă de 4000 lei și a cheltuielilor în sumă de 121,9 lei pentru trimiterile poștale, instanța reține următoarele.

Conform art. 7 lit. d) și e) din Legea privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești nr. 1545-XIII din 25.02.1998, în cazurile menționate la art. 3, persoanei fizice sau juridice i se compensează sau i se restituie: amenzile percepute ca urmare a executării sentinței judiciare și cheltuielile de judecată suportate de persoana fizică în legătură cu acțiunile ilicite precum și sumele plătite de ea pentru asistența juridică.

Astfel, instanța de judecată reține că, la materialele cauzei este anexat ordinul de plată nr. 02088651 din 06 aprilie 2026, în mărime de 4 000 lei, achitat de către reclamant pentru serviciile juridice conform contractului de asistență juridică nr. SA/019 din 08.05.2025 pe marginea cauzei contravenționale a reclamantului Diana Lungu. De asemenea, la materialele cauzei se regăsesc chitanțele de plată pentru trimiterea scrisorilor recomandate în adresa instanței de judecată, Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani), în legătură cu examinarea cauzei contravenționale, după cum urmează: chitanța de plată nr. 15853134 din 25.07.2025,chitanța de plată nr. 5d97529-946c-f011-945f-e43d1a din 29.07.2025, chitanță de plată nr. 15882086 din 29.07.2025, chitanță de plată nr. 15908122 din 31.07.2025, chitanța de plată nr. 15922306 din 01.08.2025, chitanță de plată nr. 15936507 din 04.08.2025, chitanță de plată nr. 15965003 din 06.08.2025, chitanță de plată nr. 16077017 din 18.08.2025, chitanță de plată nr. 16183916 din 29.08.2025, chitanța de plată nr. 16691754.

Apreciind materialele prezentei cauze, complexitatea acesteia și a procesului contravențional inițiat în privința reclamantului Diana Lungu, instanța de judecată conchide de a admite parțial solicitarea reclamantului și va încasa din contul Inspectoratului General al Poliției în beneficiul lui Diana Lungu prejudiciul material suportat sub forma cheltuielilor pentru asistență juridică în sumă de 4 000 lei și suma de

121,9 lei cu titlu de cheltuieli de judecare a cauzei suportate în cadrul dosarului contravențional.

Cerința cu privire la încasarea prejudiciului material inclusiv din contul Inspectoratul Național de Securitate Publică, instanța de judecată o va respinge, or, după cum s-a constatat supra, reclamantul Diana Lungu poate pretinde la despăgubiri pentru prejudiciul cauzat prin acțiunile sau inacțiunile ilicite ale autorității competente să constate contravenția sau să soluționeze cauza contravențională, exclusiv de la Inspectoratul General al Poliției.

În continuare referitor la încasarea cheltuielilor de judecată se va reține următoarele.

Potrivit art. 94 alin. (1) din Cod de procedură civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cererea părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acțiunea reclamantului a fost admisă parțial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții, iar pârâtului – proporțional părții respinse din pretențiile reclamantului.

Conform art. 82 Cod de procedură civilă, cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat, taxa de timbru și cheltuielile de judecare a cauzei. Prin urmare instanța de judecată consideră necesar de a încasa din contul Inspectoratului General al Poliției în beneficiul lui Diana Lungu taxa de timbru în sumă de 200 lei, ce a fost achitată de către reclamant la depunerea cererii de chemare în judecată, fapt ce se probează prin confirmarea de achitare a notei de plată nr. A 00 4987 0994 5588 din 14.03.2026.

Totodată, instanța de judecată consideră necesar de a încasa din contul Inspectoratului General al Poliției în beneficiul lui Diana Lungu suma de 62,20 lei – cheltuieli suportate pentru trimiterile poștale suportate în cadrul dosarului civil, ce se confirmă prin chitanțele de plată anexate la dosar după cum urmează: chitanța de plată nr. 17615559-17615560 din 16.01.2026, chitanța de plată nr. 18578976 din 09.04.2026și confirmarea de achitare a notei de plată nr. A 00 4576 4146 4649 din 19.01.2026.

În continuare se va reține că, potrivit art. 96 alin. (1) Cod de Procedură Civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părții care a avut câștig de cauză cheltuielile ei de asistență juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare și rezonabile.

Potrivit recomandării, privind cuantumul onorariilor avocaților și compensarea de către instanțele de judecată a cheltuielilor de asistență juridică, aprobată - de către Consiliul Uniunii avocaților din Republica Moldova, prin Decizia nr. 2 din 30.03.2012, pornind de la practica CEDO, care prevede că cheltuielile pentru asistența juridică și onorariul avocatului trebuie să fie necesare, realmente angajate și rezonabile ca mărime, să țină cont de complexitatea cauzei; dificultatea problemelor juridice ridicate de speță, aportul avocatului la soluționarea cauzei, timpul și munca depusă de avocat, aptitudinile speciale necesare pentru a acorda asistența.

La materialele cauzei este anexat bonul de plată nr. 02088652 din 06 aprilie 2026, privind achitarea de către reclamantul Diana Lungu a cheltuielilor de asistență juridică conform contractului de asistență juridică nr. SA/065 din 31.12.2025, în sumă totală de 3 500 lei.

Astfel, instanța de judecată consideră necesar de a admite cerința privind încasarea cheltuielilor de asistență juridică, și a dispune încasarea din contul Inspectoratului General al Poliției în beneficiul lui Diana Lungu cheltuielile de asistență juridică în sumă de 3 500 lei, sumă care este reală, necesară și rezonabilă, în coraport cu aportul avocatului la soluționarea cauzei.

Reieșind din circumstanțele expuse supra, instanța de judecată concluzionează că acțiunea înaintată de Diana Lungu împotriva Inspectoratului Național de Securitate Publică al IGP și Inspectoratului General al Poliției, intervenient accesoriu Anghelici Andrei cu privire la repararea prejudiciului cauzat prin tragerea ilegală la răspundere contravențională, urmează a fi admisă parțial.

În conformitate cu art. art. 238-241 CPC, instanţa de judecată,

h o t ă r ă ş t e:

Se admite parțial cererea de chemare în judecată înaintată de către Diana Lungu împotriva Inspectoratului General al Poliției și Inspectoratul Național de Securitate Publică, intervenient accesoriu Anghelici Andrei cu privire la repararea prejudiciului material și moral cauzat prin tragerea ilegală la răspunderea contravențională, încasarea cheltuielilor de judecată, ca fiind întemeiată.

Se încasează din contul Inspectoratului General al Poliției (IDNO 1013601000495) în beneficiul lui Diana Lungu (a.n.*****, IDNP *****) suma de 2000 (două mii) lei cu titlu de prejudiciu moral, suma de 3500 (trei mii cinci sute) lei cu titlu de cheltuieli pentru asistență juridică acordată, suma de 200 (două sute) lei cu titlu de cheltuieli pentru achitarea taxei de timbru, suma de 62,20 (șaizeci și doi lei douăzeci bani) lei cu titlu de cheltuieli de judecare a cauzei, suma de 4000 (patru mii) lei cu titlu de cheltuieli pentru asistență juridică acordată în cadrul dosarului contravențional și suma de 121,90 (o sută douăzeci și unu lei nouăzeci bani) lei cu titlu de cheltuieli de judecare a cauzei suportate în cadrul dosarului contravențional.

În rest, acțiunea se respinge ca fiind neîntemeiată.

Hotărârea este cu drept de atac în ordine de apel în Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la data pronunţării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chişinău (sediul Centru).

Preşedintele şedinţei, Eduard Galuşceac
Judecătorul